

(ו) כִּי כָאֲשֶׁה עֲזוּבָה וְעֵצוּבַת רִיחַ קָרָאָהּ ה' וְאֲשֶׁת נְעוּרִים כִּי תִמְאָס אָמַר אֱלֹהִים: (ז) בְּרַגְעַ קִטְוֹן עֲצוּבְתֶיךָ וּבְרַחֲמִים גְּדֹלִים אֶקְבָּצֶנָה: (ח) בְּשִׁצְרָף קֶצֶף הַסִּתְרֶתִי פָנַי רַגַע מִמֶּנּוּ וּבְחֶסֶד עוֹלָם רַחֲמֵיךָ אָמַר גְּאֻלָּהּ ה': ס (ט) כִּי מִי נָח זֹאת לִי אֲשֶׁר נִשְׁפַּעְתִּי מִעֵבֶר מִי נָח עוֹד עַל הָאָרֶץ פֶּן נִשְׁפַּעְתִּי מִקְצָף עֲלֵיךָ וּמִנְעֵר בָּהּ: (י) כִּי הִהָרִים יִמְוָשׁוּ וְהַגְּבָעוֹת תִּמְוָטְנָה וְחִסְדֵי מֵאֲתָךְ לֹא יִמְוָשׁוּ וּבְרִית שְׁלוֹמִי לֹא תִמְוָט אָמַר מִרְחֻמֶּךָ ה': ס

ב. ישעיהו | פרק נ'

(א) פֹּה אָמַר ה' אֵי זֶה סִפֵּר פְּרִיתוֹת אֲמִיכָם אֲשֶׁר שְׁלַחְתֶּיךָ אוֹ מִי מְנוּשֵׁי אֲשֶׁר מְכַרְתִּי אֲתֶכֶם לוֹ הֵן בַּעֲוֹנוֹתֵיכֶם נִמְכַרְתֶּם וּבִפְשָׁעֵיכֶם שְׁלַחְתֶּם אֲמִיכָם:

ג. ירמיהו | פרק ג'

(א) לֵאמֹר הֵן יִשְׁלַח אִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְהִלְכָה מֵאֲתוֹ וְהִתְהַוָּתָה לְאִישׁ אֲחֵר הַיְשִׁיב אֶלֶיהָ עוֹד הֲלוֹא הִנּוּף תִּהְיֶנָּה הָאָרֶץ הַחַיָּה וְאֵת זְנִית רַעִים רַבִּים וְשׁוּב אֵלַי נְאֻם ה':

(ח) וְאָרָא פִי עַל כָּל אֲדוֹת אֲשֶׁר נֶאֱפָה מִשְׁבַּחַי יִשְׂרָאֵל שְׁלַחְתֶּיךָ וְנֶאֱתַן אֶת סִפְרֵי תִרְמִיתֶיךָ אֶלֶיהָ וְלֹא יִרְאֶה בְּגִידָה יְהוּדָה אֲחוּתָה וְתִלְקָה וְתִתֵּן גַּם הִיא:

ד. ירמיהו | פרק ל"א

(לד) פֹּה אָמַר ה' נִתְּן שִׁמְשׁ לְאוֹר יוֹמִים חֶקֶת יָרֵחַ וְכוֹכְבִים לְאוֹר לַיְלָה רַגַע הַיּוֹם וַיִּהְיֶה גְלוֹי ה' צְבָאוֹת שְׁמוֹ: (לה) אִם יִמְשׁוּ הַחֲקִים הָאֵלֶּה מִלְּפָנַי נְאֻם ה' גַּם יָרַע יִשְׂרָאֵל יִשְׁבַּתוּ מְהִיּוֹת גּוֹי לְפָנַי כָּל הַיְמִיּוֹם: ס (לו) פֹּה אָמַר ה' אִם יִמְדוּ שְׂמִימִם מִלְּמַעְלָה וְיִחַקְרוּ מוֹסְדֵי אֶרֶץ לְמִטָּה גַּם אֲנִי אֶמְאָס כְּכֹל יָרַע יִשְׂרָאֵל עַל כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה נְאֻם ה': ס

ה. ילקוט שמעוני | ירמיהו רס"ח

אמר ר' יוחנן גדולה תשובה שדוחה לא תעשה שבתורה שנאמר לאמר הן ישלח איש את אשתו וגו' ואת זנית רעים רבים ושוב אלי נאם ה'. עתידה כנסת ישראל שתאמר לפני הקדוש ברוך הוא רבש"ע כבר הכתבת לאמר הן ישלח איש את אשתו וגו', אמר לה כלום הכתבתי אלא איש והלא כבר נאמר כי אל אנכי ולא איש, וכי גרושים אתם לי בית ישראל כה אמר ה' אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחתי, או מי מנושי אשר מכרתי אתכם לו, הן בעוונותיכם נכרתם ובפשעיכם שולחה אמכם.

גלות - האם פירוד?

א. סנהדרין קה. ברכות לב:

ותאמר ציון עזבני ה' וה' שכחני... התשכח אשה עולה, אמר הקדוש ברוך הוא: כלום אשכח עולות אילים ופטריו רחמים שהקרבת לפני במדבר? אמרה לפניו: רבונו של עולם, הואיל ואין שכחה לפני כסא כבודך שמוא לא תשכח לי מעשה העגל? - אמר לה: גם אלה תשכחנה. אמרה לפניו: רבונו של עולם, הואיל ויש שכחה לפני כסא כבודך שמוא תשכח לי מעשה סיני? - אמר לה: ואנכי לא אשכחך. והיינו דאמר רבי אלעזר אמר רב אושעיא: מאי דכתיב גם אלה תשכחנה - זה מעשה העגל, ואנכי לא אשכחך - זה מעשה סיני.

יא. נצח ישראל | פרק י"א

כי אין שייך ביטול לעניין זה אשר נקראו ישראל בנים. כי שם בנים מצד אשר ה' ית' הוא עילה להם, כמו האב שהוא עילה לבן, והוא מצד עצמו של האב, ודבר זה אין שיינו לו בכל חטא אשר יעשו, תהיה החטא מה שהוא. שכל חטא שהוא הסרה מן ה' ית', הכל הוא מצד העלול, אבל מצד כי הוא ית' עילה להם, דבר זה הוא מצד אמינות עצמו.

ואף שהיה גורם מעשיהם לטוב או לרע - שיוסיף דבקות או יגרע, ודבר זה בודאי היה לפי רוב המעשה, כי אז יוסיף או יגרע, אבל מ"מ עצם הבחירה לא היה בשביל שום מעשה כלל, ואילו יבינו זה בני אדם, לא עלתה על מחשבתם מחשבת הבל, לומר כי ה' ית' מאס בישראל ח"ו.

יב. אגרות הראי"ה | ח"ב, תקנ"ה

טבע הקדושה שבכשמות ישראל מירושת אבות, כאמור, 'לא בצדקתך וכו' (דברים ט, ה), 'רק באבותיך חשק ה' לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחריהם' (שם י, טו), 'והייתם לי סגולה מכל העמים' (שמות יט, ה). והסגולה הוא כח קדוש פנימי, מונח בטבע הנפש ב ר צ ו ן ה' , כמו טבע כל דבר מן המציאות, שאי אפשר לו להשתנות כלל, 'כי הוא אמר ויהי, 'ויעמידם לעד לעולם'.

יג. שבת הארץ | הקדמה

טבע הנשמה הכללית של כנס"י הוא אלוקיותה, לא בחירתה גרמה לה את יתרונה האלוקי, לא מצד מעשיה הפרטיים, לא בצדקתה ויושר לבבה באה אל מעלתה. תכונת גזעה, הגופני והרוחני, עשתה לה את חילה ואת עוזה באלוקים, אשר לא בכחירה לקחה אותו, ולא תוכל כל קלקלה לאבדו. יש לה, אמנם, לבחירה מובא גדול בכל סגולה טבעית. בהיותה טובה, תוכל לפנקה, לעדנה, להוציאה אל הפועל באופן שלם וחשוב, וכן בהיותה רעה ושפלה, תוכל להחשיך את המאור שבסגולה הטבעית ולעכר את זוהרו, ולטמטם את הלב, לבל יחוש את האושר הרוחני הצפון בתוך חיי הנשמה, אבל לא יוכל טמטום הלב והחשכת המאור להמשיך לעולם, הסגולה הטבעית בטוחה היא בקיומה ובהתעוררותה לתחיה.

יג. אי אפשר לאדם להיפרד מדבקות האלקית, ואי אפשר לכנסת ישראל להפרד מצור ישעה אור ה' אלקי ישראל. אבל אי האפשרות הזאת, ההולכת ומופיעה בכל הדורות, יש בה הכרח טבעי, שאיננו נותן מקום לבהירות הדעת לגלות את פעולתה. על כן באים ימים שתרדמה נופלת על האדם, והפרצופים נסגרים זה מזה, עד שהפירוד הגמור נעשה אפשרי, ובכללות התרדמה במקום צלע מוחוברת, חיבור טבעי, גב לגב, עומדת תפארת אדם בכליל הדרה, שהבחירה השכלית מוכרת לומר "זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי"

טו. סנהדרין סד.

במתניתא תנא הנצמדים לבעל פעור כצמיד ע"י אשה ואתם הדבקים בה' אלהיכם דבוקים ממש

טז. ילקוט שמעוני | וילך רמז תתקמא

אמר הקב"ה, אע"פ שהסתרתני פני מהם, בחלום אדבר בו. ואנכי הסתר. משל למלך שראה בגבירה שמבטת בסריס אחד, אמר המלך, איני מקנא בסריס שאת מבטת בו, שאינו מועיל כלום, אלא שאת גורמת לי להחזיר פני ממך. כך אמר הקב"ה לישראל, איני מקנא בע"י, ש א י נ ה ש ל כ ם , ואין בה תועלת, אלא שאתם גורמים לי להחזיר פני מכם, שנא 'ואנכי הסתר אסתיר פני', מפני מה, 'כי פנה אל אלהים אחרים'.

יז. במדבר רבה | ב', ט'

משל למלך שגירש את אשתו, אמר: מגרשה אני ואיני חס על בניה. לא היא אשתי ולא אני אישה. ירד לשוק, הלך לו אצל הזהבי, אמר לו עשה לאשתי תכשיטים של זהב. הלך ואמר לשכנותיה: לא שמעתן שהמלך עושה מריבה עם אשתו, והוא אומר לה מגרשה אני, עכשיו ראיתי אותו אצל הזהבי אומר לו עשה תכשיטין לאשתי... וכן ירמיה. הקב"ה אמר לו 'מה אתה רואה ירמיהו. ואומר מקל שקד אני רואה וגו' סיר נפוח וגו' מצפון תפתח הרעה ' וכל העניין. מה כתיב אחריו "הלוך וקראת באזני ירושלים וגו' קדש ישראל לה' ראשית תבואתו".

יח. תורת החילופין הנוצרית

הנקמה תהיה אין סופית. לעולם לא תהיה להם מדינה וגם לא בית מקדש... ה' הוא שפיזר אותם... היהודים יהיו משועבדים לעולם... אלקים שונא את היהודים ושנא אותם מאז ומתמיד (יוחנן כריסטוטומוס, בישוף ופטריארך מאבות הכנסייה מהמאה הרביעית).

